

stemmelse med det konservative Folkepartis Ønske er det oprindelige Forslags §§ 4 og 5 gaaet ud. Det bliver nu ikke sagt til Befolkningen, at der kan ske en hel Masse, at Ministeren bemyndiges til noget, som Folk skulde tro var meget betydningsfuldt; alt dette er faldet ud, Folk ved nu, hvad denne Lov indeholder. Ser man videre paa det forelagte Lovforslags tre første Paragraffer og den nuværende Affattelses to Paragraffer, kan det ikke bestrides, at Nødhjælpsarbejdsprincippet efter Arbejdsløshedslovens § 32 er kommet meget stærkt i Forgrunden, og dette har for det konservative Folkeparti været afgørende for den Stilling, vi har indtaget ved at give vor Tilslutning til dette Forslag. Vi for vort Vedkommende kan ikke andet end beklage, at den Enighed, som det en Overgang saa ud til, at der skulde kunne opnaas indenfor hele Fællesudvalget om denne Sag, ikke blev til noget. Det, der har forvoldt Uenigheden, er ikke Fordelingen af de 8 Mill. Kr., men det er Spørgsmaalet om de 20 pCt. Tilskud til Anskaffelse af Materialer, som særlig var af dansk Oprindelse eller af dansk Forarbejdning. Med Hensyn til dette Spørgsmaal har Venstre — saaledes som det ærede Medlem Hr. Slesbager har motiveret det — indtaget det Standpunkt, at i det Øjeblik dette Tilskud paa 20 pCt. indenfor den Sum af 1 Mill. Kr. skulde gives til Arbejder, som ikke var Nødhjælpsarbejder, skulde der paa anden Maade gives et Afslag i Lønnen.

Venstres ærede Udvalgsmedlemmer skriver i Betænkningen, at de paa et enkelt Punkt ikke har kunnet slutte sig til Flerpartiets Indstilling, men gør en særlig Indstilling, den, jeg her har omtalt. Det kunde være fristende — man skal jo ganske vist altid prøve paa ikke at falde for Fristelsen, men jeg siger, det kunde være fristende — at se paa, hvad det var for et Forslag, der forelaa ifølge Venstres Hovedorgan for Torsdag den 26. November, hvorigennem Offentligheden blev underrettet om, at vel var Arbejdsløshedslovens Skæbne uvís, „men Venstre stiller et positivt Forslag, som senere har faaet Tilslutning af de Konservative“, og to Dage senere, hvor det samme Blad fortæller, at tre Partier gaar imod den Betingelse, at Arbejderne skal give Afkald paa 10 pCt. af Lønnen. Jeg vil sige baade om Dagbladet „København“s Meddelelser — der utvivlsomt ikke stammer fra det ærede Medlem Hr. Slesbager, selvfølgelig ikke! naar det ærede Medlem Hr. Slesbager vil udtale sig til „København“, faar

vi at vide, at han udtaler sig; jeg kunde derimod tænke mig, at Meddelelsen stammede fra mindre kompetent Side, men det interesserer mig egentlig ikke videre — jeg vil altsaa sige baade om disse Meddelelser og om det ærede Mindretals Bemærkninger i Betænkningen saa meget, at helt korrekte er de ikke. Thi det, der forelaa — fra Fællesudvalget og dets Underudvalg kan jo ikke refereres, men enhver, som kender lidt til disse Forhandlinger, vil vide det —, var dette, at der overhovedet ikke var Lejlighed for det konservative Folkeparti saa lidt som for andre paa det Tidspunkt til at tage Stilling til det Princip, som blev ført ind paa saa sent et Tidspunkt af Forhandlingerne. Jeg noterer med Tilfredshed, og jeg tror, at den høje Regering skulde gøre det samme, at Venstres ærede Udvalgsmedlemmer slutter deres Mindretalsbetænkning med at gøre opmærksom paa, at det Standpunkt, som Mindretallet indtager angaaende Afslaget i Arbejdernes Løn, falder i Traad med den Stilling, som Venstreregeringen indtog under den store Krise 1922—23. Der maa jo være en Mening i at fremhæve dette i Betænkningen, og denne Mening kan da kun være den, at man siger, at naar Vanskelighederne i Vinterens Løb taarner sig op, saa skal man vide, hvor Venstre er at finde.

Om Indstilling II. skal jeg kun gøre den yderligere Bemærkning, at naar man siger, at hvis man vedtager dette, vil samtlige interesserede komme til at yde et Offer, saa er dette, saaledes som Indstilling II. er affattet, ikke rigtigt, idet der staar, at der skal gives Afkald paa den „sædvanemæssige Løn“; jeg tror, at dermed menes den tarifmæssige Arbejds løn. Om det konservative Folkepartis Stilling til det Spørgsmaal skal jeg sige, at Arbejderne i Tider som disse, i en Deflationsperiode som denne gjorde klogt i at stille sig forstaaende med Hensyn til at give Afkald paa noget af den tarifmæssige Betaling, den tarifmæssige Løn, for at Virksomhederne kan holdes i Gang. Jeg tilføjer, at ogsaa Arbejdsgiverne bør vise Forstaaelse paa dette Omraade. Og naar — jeg tror ikke, jeg røber noget ved at sige det — den højttærede Socialminister i Udvalget sagde, at man i et enkelt Tilfælde, han kendte, havde krævet Afkald paa Løn fra Arbejdernes Side, men at disse, da de saa havde sagt: Saa maa vi ogsaa se, hvad Bedriftens Ledere vil gøre, var blevet fuldkommen afvist, vil jeg sige, at en saadan Politik selvfølgelig ikke er mulig, og den har vi fra vor Side heller aldrig sagt